

Sygn. akt: I C 1650/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: apl. adw. Grzegorz Wojciechowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 marca 2015 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...)

przeciwko J. Z.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 1650/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 stycznia 2014 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...)z siedzibą w W.wniósł przeciwko pozwanemu J. Z.o zasądzenie kwoty 20,12 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od 29 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 86,66 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od 29 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty. Powód wnosił ponadto o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wyjaśnił, iż pozwany związany był z pierwotnym wierzycielem – (...) z siedzibą w W.umową, której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód twierdził, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2013 roku nabył wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi względem strony pozwanej. Jak wyjaśnił w pozwie pełnomocnik powoda, kwoty dochodzone pozwem stanowiły należność główną w wysokości 86,66 zł. oraz sumę skapitalizowanych odsetek ustawowych wyliczonych od kwoty należności głównej do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu tj. 20,12 zł. / **pozew - k.5 i pismo z dnia 29.01.2014 r. - k. 30/**

Nakazem zapłaty z dnia 5 marca 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględnił powództwo w całości /**nakaz zapłaty – k. 8/**.

W dniu 24 marca 2014 r. wpłynął sprzeciw pozwanego, gdzie zaskarżył on wydany nakaz w całości twierdząc, że żądanie jest bezzasadne /**sprzeciw – k. 9/**.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty oraz postanowił przekazać sprawę do Sądu Rejonowego Warszawy – Śródmieścia w W. /**postanowienie – k. 16/**.

Powód wniósł do Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie pozew z dnia 15.07.2014 r. na urzędowym formularzu, w którym podtrzymywał swoje żądania z pozwu złożonego w postępowaniu upominawczym /**pozew wraz z załącznikami – k. 22-60/**

Pozwany pismem z dnia 13 października 2014 r. odniósł się do pozwu podtrzymując stanowisko o bezzasadności roszczenia /**pismo z dnia 13 października 2014 r. – k. 73-76/**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pomiędzy spółką P4 sp. z o.o. z siedzibą w W. a J. Z. doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) oraz aneksu do tej umowy nr (...) /**bezsporne, aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 20 sierpnia 2011 r. - k. 50/**.

W dniu 3 kwietnia 2012 r. P4 sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawiła na rzecz J. Z. za świadczone usługi telekomunikacyjne fakturę VAT nr (...) na kwotę 114,27 zł. z terminem płatności do dnia 17 kwietnia 2012 r. /**faktura VAT nr (...) - k. 51-52/**.

W dniu 12 kwietnia 2012 r. pozwany J. Z. dokonał przelewu kwoty 114,27 zł na rachunek (...) sp. z o.o. wskazany w fakturze (...) /**potwierdzenie przelewu z dnia 12 kwietnia 2012 r. – k. 74/**.

W dniu 30 sierpnia 2013 r. powód (...)z siedzibą w W.zawarł z (...) umowę cesji wierzytelności, którą m.in. miał nabyć wierzytelność na kwotę 86,66 zł. wobec pozwanego J. Z./ **umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2013 r. - k. 38 – 48/**.

Pismem z dnia 3 września 2013 r. (...)z siedzibą w W.zawiadomiła J. Z.o zawarciu umowy cesji wierzytelności na rzecz (...)z siedzibą w W./ **zawiadomienie o przelewie wierzytelności z dnia 3 września 2013 r. – k. 31/**.

Pismem z dnia 17 września 2013 r. (...) S.A.z siedzibą w K.mająca obsługiwać wierzytelność należącą do powoda poinformowała pozwanego J. Z.o umowie cesji wierzytelności na rzecz (...)z siedzibą w W.oraz wezwała go do zapłaty /**wezwanie do zapłaty z dnia 17 września 2013 r. – k. 29/**.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy akt sprawy, na które złożyły się dokumenty wskazane i opisane w treści, co do autentyczności których Sąd nie miał żadnych wątpliwości i które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Zebrane dowody stanowiły wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego procesu powód dochodził od pozwanego J. Z. zapłaty kwoty należności głównej z faktury VAT (...) oraz sumy skapitalizowanych odsetek ustawowych wyliczonych od kwoty należności głównej do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu. Oba roszczenia łącznie dały kwotę kwotę 106,78 zł. Ponadto powód domagał się zapłaty ustawowych odsetek od obu z dochodzonych (tj. kwoty 20,12 zł i 80,66 zł) od dnia 29 stycznia do dnia zapłaty.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie do treści art. 232 kpc strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie zaś z art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Stąd też należy stwierdzić, iż jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontradyktoryjności. Oznacza to, iż sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony. Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążyących na stronach (por. wyrok s. apel. w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 r., III Aua 26/96, OSNC 1997/1/4). W szczególności rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do prowadzenia z urzędu dowodów

zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Zgodnie z przepisem art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Powyższy przepis w sposób ogólny wyjaśnia konstrukcję zobowiązania na które musi składać się określone świadczenie. Przedmiotem zobowiązania jest więc świadczenie będące jego konstytutywnym elementem, tj. takim bez którego zobowiązanie nie może istnieć. Jeśli świadczenie nie jest oznaczone, zobowiązanie nie istnieje (por. wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2011 r., III CSK 206/10, OSNC-ZD 2012/2/25).

Z kolei przedmiotem świadczenia jest najczęściej określone zachowanie dłużnika. W przedmiotowej sprawie należy zauważyć, że zobowiązanie łączące strony ustanawiało na powódzie obowiązek świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz pozwanego, na pozwanym zaś, obowiązek świadczenia pieniężnego za usługi dostarczane przez powoda.

Sąd oddalił powództwo w całości z uwagi na to, że świadczenie którego spełnienia domagał się powód zostało należycie i skutecznie spełnione przez pozwanego. Pozwany przedstawił potwierdzenie przelewu z dnia 12 kwietnia 2012 r., które stwierdzało przelanie na rachunek powoda kwoty wynikającej z faktury (...) tj. kwoty 114,27 zł. Na ww. fakturze opierało się również żądanie powoda, stąd wobec faktu braku odpowiedzi pełnomocnika powoda na przesłany mu odpis potwierdzenia przelewu, należało uznać, że nie kwestionuje on faktu jego dokonania **/potwierdzenie przelewu – k.74, zarządzenie dostarczenia odpisu do pełnomocnika powoda wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 84-85/**.

Na gruncie przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że zobowiązanie, które łączyło strony w spornym okresie, było kształtowane przede wszystkim poprzez określone w umowie świadczenia obu stron. Również z braku spełnienia świadczenia przez pozwanego strona powodowa wywodziła istnienie swojej wierzytelności wobec pozwanego. W istocie jednak pozwany udowodnił, że swoje świadczenie spełnił więc wierzytelność wywiedziona z tej podstawy i w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie została wykazana.

Mając na względzie powyższe Sąd oddalił w całości powództwo.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

Dnia 30.03.2015 r.